

at vente til Krigens Udbrud med at opkaste Befæstninger om Kjøbenhavn, gjøre dem noget bedre og udføre dem, medens Freden endnu er tilstede. Det ærede Medlem fremsførte en Sammenligning mellem de nu bestaaende Søforier og de mulige Feltbefæstninger. Han sagde nemlig som saa: ligesom den nu bestaaende indre Søfortrække forholdt sig til Fordringen om den videre, den ydre Fortrække, saaledes forholdt Feltbefæstningerne om Kjøbenhavn sig til Fordringerne om at omgive Kjøbenhavn med en permanent Landbefæstning. Jeg tror ikke, at den Sammenligning er rigtig, tværtimod. Jeg tror, den halter for meget til, at den kan tages for guldig. Hvad derimod, tror jeg, med Rette kan sammenlignes, er paa den ene Side at stille op Forskjellen mellem at blive staaende ved de nuværende Søforier og at bygge en hel ny Fortrække udenfor og saa paa den anden Side Forskjellen mellem at gjøre Kjøbenhavn ved en ganske vist permanent Befæstning til en Replik for Hæren og ligeoverfor det at gjøre Byen til en fuldstændig Fæstning. Det er kun det Første, — at udføre disse Arbejder allerede i Fredstid, saaledes at Hæren der kan trække sig tilbage og være vis paa, der at kunne holde sig i længere Tid end muligt ved en ren Feltbefæstning, — det er kun derpaa, saavidt jeg har forstaaet den høitærede Krigsminister, at Antydningerne i Motiverne gaa ud. Men noget helt Andet er, om man vil gaa langt videre endnu og gjøre Kjøbenhavn til en virkelig befæstet By, som kan modstaa en længere Tids Belæring med Belæringsskyts. Herpaa har jeg i alt Fald ikke forstaaet, at Fordringerne ere gaaede ud. Hvad selve Lovforslaget angaar, kan jeg ikke Andet end anerkjende, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har stillet sig paa en imødekommende Maade ligeoverfor den Fordring, der fra vor Side maa stilles, at man vil gaa til en loyal Forhandling om Lovforslaget, med virkelig Villie til at forhandle; men jeg kan ikke negte, at jeg desværre ikke kan være enig med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen), naar han gjorde gjældende, at det ærede Medlem er gaaet over med flyvende Faner og klingende Spil i Ministerens Leir. Hvor imødekommende hans Udtalelser end vare, er det dog langtfra tilfældet. Det ærede Medlem fra Kolding Indtog naturligvis den høitærede Krigsministers Indrømmelser; men hvorvidt han vil gaa i Indrømmelser fra sin Side, ja, det fik man kun en meget svag Antydning af, men man kan jo indtil videre haabe det Bedste. Det ærede Medlem fremsførte en Tanke, som jeg vil sige et Par Ord om, nemlig den, at der kunde være Udsigt til at søge en Betyggelse i et Forbund med de to nordiske Riger, og den samme Tanke blev jo fremsført af det ærede Medlem fra Horsens (Wajer). Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det vistnok har langt

skulde sættes i Scene, maaste vilde vise sig, at det vilde støde paa uoverstigelige Vanskeligheder, thi et saadant fædsevarende Forsvarsforbund — thi her er jo ikke Tale om et Forsvarsforbund i en speciel Anledning, et Allianceforbund — vilde jo kun kunne gjennemføres med nogen Nytte, naar man i Forveien var enig om, hvilket af Landene der skulde være det førende, og jeg tror nok, at paa dette Spørgsmaal vilde alle Bestræbelser i saa Henseende strande.

J. Sørensen: Der er i den Tid, vi have haft Hærloven for til Revision, blevet talt saa meget om Befæstningsagen, at man næsten kunde komme til at tænke paa, at det var den, der forelaa, istedetfor en Revision af Hærloven; men jeg skal indrømme, at det ene jo griber saa nøje ind i det Andet, at man ikke godt kan tale om det ene, uden samtidigt at tænke paa det Andet. Det er da navnlig Befæstningen af Kjøbenhavn, som har spillet en Hovedrolle i den Debat, der er bleven ført. Jeg er fuldstændig enig i, at Sylland ikke kan opgives, thi saadant paa Forhaand at opgive en saa stor Landsdel som Sylland, forekommer mig ikke at være passende. Paa den anden Side kan det vel ogsaa nok siges, at Sylland ikke kan holdes i ret lang Tid især mod en Fjende, der kommer sydfra; men det er jo antydnet i Forslaget, at der skulde være befæstede Retratepunkter paa Veien fra Sylland til Fyn, saaledes at naar Hæren ikke længere kunde holde sig i Sylland, den da kunde retirere over paa Fyn, og jeg har nærmest forstaaet dette saaledes, at der skulde være en befæstet Stilling ved Fredericia og en ved Hindsgaul. Skulde det nu vise sig, at Fjenden ogsaa faa fast Fodfæste paa Fyn, saa gjælder jo akkurat det Samme i Fyn som i Sylland, og vi komme jo da til at tænke paa, hvad ogsaa er antydnet, at det til Slutningen bliver Sjælland, som har et bredere Fjærvand omkring sig, som vi skulle til at forsvare. Jeg foreskriver mig da, at Forsvaret væsentligst vil komme til at gaa ud paa at forhindre en Landgang, thi er Landgangen paa Sjælland først sket, saa er Forholdet det samme paa Sjælland som i de øvrige Landsdele, naar vi staa overfor en overlegen Fjende. Efter den Beliggenhed, vort Land har, skjønner jeg altsaa ikke rettere, end at det bliver et Hovedpunkt at forhindre en Landgang paa Sjælland, thi selv om vi havde Kjøbenhavn befæstet og kunde ty ind til den, saa har Kjøbenhavn jo en saa stor Befolkning, at jeg tror, det vilde være umuligt at holde den i ret lang Tid. Det vilde vistnok gaa Kjøbenhavn, som det gif Paris, nemlig at den vilde komme til at overgive sig af Mangel paa Proviant, og naar vi ikke vare istand til at proviantere, saa kunde det jo ikke nytte, at vi havde en stærk Befæstning ved Kjøbenhavn. I det Dieblis, at der er sket Landgang paa Sjælland, maa vi jo tænke os, at der er sket Noget med vor Flaade, at den